

Hvězda betlémská.

Světlo má být nyní zde na zemi, jak tomu mělo být kdysi, když hvězda zaslíbení zářila po tři noci nad chlévem v Betlémě.

Avšak Světlo bylo tehdy přijato jen nemnohými, jejichž posluchači to podle způsobu pozemských lidí velmi brzy pokřivili a zkomolili, zapomenuté se snažili nahradit vlastními myšlenkami a tím vytvořili jen zmatek, který má dnes platit za nedotknutelnou Pravdu. Ze strachu, že se všechno zřítí, pokud se i jen nejmenší pilíř ukáže jako nepravý, je potírán a špiněn každý paprsek Světla, který může přinést poznání, a kde to jinak nejde, je alespoň zesměšňován se zlomyslností a záludností, které zřetelně ukazují jasně myslícímu, že pramení ze strachu! Avšak jasné myšlení lze na zemi jen zřídka kdy nalézt.

Navzdory tomu **musí** přejít Světlo pravého poznání konečně přes celé lidstvo!

Je zde doba, kdy všechno nezdravé, co lidský mozek vynalezl, bude smeteno z tohoto stvoření, aby to nadále nezdržovalo osvětlení, že Pravda vypadá **jinak** než neudržitelné výplody, které vytvořila vychloubačná domýšlivost a prospěchářství, chorobná fantazie a pokrytectví z dusného močálu nízké omezenosti v touze po pozemské moci a pozemském obdivu.

Běda nyní těm, kteří skrze bludné vedení takto zotročili miliony lidí tak, že se dnes v čase soudu již více neodvažují pozvednout svůj zrak ke Světlu, nýbrž zaslepeně vyslovují urážky,

jakmile k jejich sluchu pronikne něco, co zní jinak, než co slýchaly doposud, místo toho, aby konečně pozorně naslouchaly a v sobě jednou zkoumaly, zda to nové není jejich chápání bližší než to doposud naučené, zda se jejich cítění nekloní k přesvědčení, že staré nemůže obstát před burcujícím voláním Světla, které k nim proniká, a musí se zřítit, protože stojí na falešných základech!

Uši jsou ucpaný a úzkostlivě se dbá na to, aby do nich nevníkl žádný čerstvý průvan, a to skutečně jen z lenosti a strachu, že tento čerstvý vzduch ve s tím spojeném ozdravení vyžaduje **čilost ducha**, požaduje a vynucuje vlastní námahu. Což je v protikladu s nynějším očividně pohodlným duchovním soumrakem, který má za následek ponurý a trvalý spánek a tím jen poskytuje volnou ruku vychytralosti zkřiveného a zkaženého rozumu!

Avšak nic neprospěje, když zacpáváte svůj sluch před novým Slovem, že zavíráte zrak, aby vás Světlo neoslepilo a nevyděsilo! **Násilně** budete nyní vytrženi z tohoto žalostného omámení! Máte se třást mrazem před chladným Světlem, které vás nemilosrdně zbaví všech falešných záhalů. Třást mrazem, protože vaše duchovní jiskra **ve vás** nejde více zažehnout, aby se z nitra vroucně spojila se Světlem. K tomu je příliš pozdě! A toto příliš pozdě přináší ve strnutí duchovní smrt!

Vrhám Světlo do vašeho falešného konání a myšlení, aby roztrhalo tak mnohý plášť, který ve třpytivé okázalosti zakrývá ve vás jako pozlátko to nepravé a ospalé. Pro vás je přece tak **snadné uvěřit neuvěřitelnému**; neboť se při tom nepotřebujete snažit sami myslet a zkoumat. Právě proto, že to podle Božích zákonů není schopno obstát před žádným zkoumáním, **musíte** jen prostě věřit, aniž byste se ptali jak nebo proč, musíte věřit **slepě** a

namlouváte si, že to je něco **velikého!** Vy, kteří se v tomto tak pohodlném způsobu považujete za obzvlášť věřící, povznášíte se tím prostě nad všemi pochybnostmi ... a cítíte se snad bezpečně, ušlechtilé, zbožné a jisti blažeností!

Avšak tím jste se nad všechny pochybnosti nepovznegli, nýbrž jste je jen zbaběle obešli! Byli jste příliš duchovně líní, než abyste sami při tom něco udělali, a raději jste upřednostnili slepou víru před věděním o přirozeném dění v zákonech Boží vůle. A k tomu vám pomohly výmysly lidského mozku. Neboť čím nemožnější a nepochopitelnější je to, čemu máte věřit, tím je také pohodlnější doslova **slepě** tomu věřit, protože to v takovýchto věcech vůbec jinak nejde. Zde **musí** být vědění a přesvědčení vyloučeno. Jedině nemožné vyžaduje slepou víru bez opory; neboť každá možnost povzbuzuje ihned vlastní myšlení. Kde je Pravda, která neustále ukazuje přirozenost a důslednost, tam nastupuje také samočinně myšlení a procítění. Toto přestává jen tam, kde se již nenachází přirozenost, kde tedy Pravda chybí. A **jen** skrze procítění může se něco stát přesvědčením, které jediné přináší lidskému duchu hodnoty!

Tak uzavírá se nyní se vším v soudu také onen kruh, který započal se svatou nocí v Betlémě! A toto uzavření kruhu musí vypudit to nesprávné z tradic, zato však přivést Pravdu k vítězství. Temno, které lidstvo vytvořilo, bude rozptýleno pronikajícím Světlem!

Všechny legendy, jimiž byl postupem času obetkán život Ježíše, musí padnout, aby konečně jasně vystoupil, odpovídaje zákonům Božím, tak, jak tomu v tomto stvoření ani jinak být nemůže. Doposud jste vašimi kulty, které jste si sami vytvořili, lehkomylně a rouhavě popírali dokonalost Stvořitele, vašeho

Boha.

Chtěně a vědomě jste si ho zobrazovali jako nedokonalého ve své vůli! Hovořil jsem o tom již ve svém Poselství a můžete to kroutit a otáčet, jak chcete, avšak ani **jediná** výmluva nemůže vás ochránit před tím, že jste byli příliš líní sami při tom myslet. Nectíte Boha tím, když slepě věříte věcem, které se nedají sloučit s prazákony stvoření! Naopak, když věříte v dokonalost Stvořitele, tak musíte vědět, že se zde ve stvoření nemůže odehrát nic, co přesně neodpovídá následkům v pevně stanovených Božích zákonech. Jedině v tom můžete ho skutečně uctít.

Kdo smýšlí jinak, pochybuje tím o **dokonalosti** Stvořitele, svého Boha! Neboť kde jsou ještě možné změny nebo dokonce zlepšování, tam také není a nebyla žádná dokonalost! Vývoj je něco jiného. Ten je v tomto stvoření chtěný a předpokládaný. Avšak musí se bezpodmínečně odehrávat **jako následek** působení platných zákonů. To všechno však nemůže přinést takové věci, jaké byly u mnohých věřících zcela samozřejmě přijímány zejména v životě Krista!

Procitněte konečně ze svých snů a staňte se v sobě **opravdovými!** Budiž vám ještě jednou řečeno, že je podle zákonů ve stvoření nemožné, aby pozemské tělo mohlo být někdy zrozeno bez předcházejícího hrubohmotného zplození, právě tak je nemožné, aby hrubohmotné tělo bylo po své pozemské smrti pozdviženo do jemnohmotné říše, tím méně do bytostného, nebo dokonce do duchovna! A protože se Ježíš musel narodit zde na zemi, podléhalo toto dění také hrubohmotnému Božímu zákonu předchozího plození.

Bůh by musel jednat proti vlastním zákonům, pokud by se to s Kristem událo tak, jak to hlásají mnohé tradice. To však nemůže, protože je **od počátku dokonalý** a tím také i jeho vůle, která spočívá v zákonech stvoření. Kdo si ještě troufá uvažovat jinak, ten pochybuje o této dokonalosti a tím také nakonec i o Bohu! Neboť Bůh by bez dokonalosti nebyl Bohem. Zde není žádné výmluvy! Touto jednoduchou jistotou nemůže lidský duch otrást, i kdyby se tím musely zakymáčet základní pilíře tak mnohých dosavadních názorů. Zde je jen buď - anebo. Všechno, nebo nic. Zde se nedá postavit žádný most, protože nějaká polovičatost a nehotovost v Božství být nemůže! Také ne v tom, co se Bohem zabývá!

Ježíš byl zplozen **hrubohmotně**, jinak by nebylo možné pozemské zrození.

Jen několika lidmi byla tehdy hvězda poznána jako splnění zaslíbení. Tak i Marií samotnou a Josefem, který rozechvřen skryl svou tvář.

Tři králové našli cestu ke chlévu a odevzdali pozemské dary, avšak potom ponechali bez ochrany dítě, jemuž měli svými poklady a svou mocí urovnávat cestu na zemi, aby se mu nepříhodilo žádné utrpení při plnění jeho úkolu. Nepoznali zcela své vysoké povolání, ačkoliv byli osvíceni, aby mohli dítě najít.

Neklid hnal Marii pryč z Nazareta a Josef, který viděl její tiché utrpení, její touhu, splnil její přání, jen aby jí udělal radost. Předal vedení svého tesařství svému nejstaršímu pomocníkovi a odcestoval s Marií a dítětem do vzdálené země. Ve všedních dnech práce a každodenních starostí vyhasla u obou pozvolna vzpomínka na zářící hvězdu, zejména proto, že Ježíš neprojevoval

v mládí nic nápadného, nýbrž byl zcela přirozený jako všechny děti. Teprve když Josef, který byl Ježíši vždy nejlepším otcovským přítelem, po svém návratu do rodného města umíral, spatřil při přechodu na onen svět v posledních okamžicích nad Ježíšem, který sám stál u jeho úmrtního lože, korunu a holubici. Rozechvřen pronesl poslední slova: „Tak jsi to přece ty!“

Ježíš sám z toho nevěděl nic, dokud ho to nehnalo k Janovi, o němž slyšel, že u Jordánu křtí a zvěstuje moudré učení.

V tomto hrubohmotném úkonu křtu byl pevně zakotven počátek poslání v hrubohmotnosti. Rouška spadla. Ježíš si byl sám od tohoto okamžiku vědom, že má přinést pozemskému lidstvu Slovo Otcovo.

Celý jeho život se před vámi rozvine takový, jaký skutečně byl, oproštěný ode všech fantazií lidského mozku! S uzavřením kruhu dění v soudu nastane všem viditelné vítězství Pravdy, která nebude smět být již dlouho zahalována! Marie zápasila v sobě s pochybnostmi, které byly zesíleny mateřskými starostmi o syna až k těžké cestě na Golgatu. Čistě lidsky, a ne nadpozemsky. Teprve tam světlo jí nakonec ještě poznání o jeho poslání a tím i víra.

Avšak nyní při opětovném návratu hvězdy mají být skrze milost Boží vykoupeny všechny omyly a také vykoupeny všechny chyby těch, kteří ne ve tvrdošijnosti, ne ve zlém chtění tehdy ztěžovali Kristovi cestu a nyní při uzavření kruhu došli k poznání a snaží se napravit to, co opomenuli nebo v čem pochybili.

V tomto chtění nápravy stoupá pro ně se zářící hvězdou i vykoupení a jejich osvobozující dík může jásat k tomu, který v

moudrosti a dobrotě vytvořil zákony, jimiž se tvor musí soudit a také osvobodovat.